

**ՅԵՏ - ԳՐՈՒԹԵԱՆ, ՈՐ ԿԱՐԵԼԻ Է
ԱՌԱՆՁԻՆ ՆԻՒԹ ՄՇԱԿԵԼ**

Ի՞նչ էին անում ձեր հները, ձեր նախորդները:
Ինչո՞ւ չտեսան, չայցելեցին Հայաստան:
Ո՞րտեղ էին գրողները, հեղինակները, պոէտ-
ները:

Եթէ այցելէին, տեսնէին իրար, անշուշտ
«ազգային - նացիոնալիստական հոգեբանութիւն»ը
պակաս տեղ կը գտնէր նրանց ծածկուածքի ձեւը:

Մենք, գրողների կողմից ուղարկած պատգա-
մաւորներս, բոլորս էլ սրտանց ուրախացանք (1):

ԳՐԻԳՈՂ ՌՈՐԱՔԻԾԷ

Վրացերէնից քարգմանեց

ԱՐՇ. ՄԵՀՐԱՅԵԱՆ

(1) Այս յօդուածին բնագիրը միաժամանակ
լոյս տեսած է վրացական «Մնաթոփի» հան-
դէսին մէջ: (Ծ. Խ.)

Դ Ա Ր Զ Ո Ղ Ե Ր Ա Զ

Դարձող երազն էր անցեալին արեւներէն,
Տժգոյն հանանչ որով համբան եղաւ ներմակ,
Ու փայեցի ձեռքս ձեռքիդ մէջ srsմունակ,
Մինչ փաղցր ձայնիդ կ'օրօրէր հոգիս նորէն:

Կը փախչէր լոյսը վարդագոյն տեսներէն,
Պուրակին մէջ ուր իրիկունն էր մանիշակ,
Ու մենք խոնա՛րհ էինք սիրոյ նայուածքին տակ,
Ու մեծ աչքերդ էին երկինք մը լուսեղէն...

Ո՛վ պահեց մեր համբոյրը վառ, բո՛ց երդումի,
Ծա՛ռ մը խորունկ սրտի մը պէս, ջո՛ւրը գաղտնի
Ուր ցոլացաւ լոյսի դողով տեսիլք մեր՝

Տակաւ հիւսուող քսուերին դեմ իրիկնային,
Եղեգներուն մէջ քեւամիտք շո՛ւնչը հովին,
Կամ տժգոյն ա՛ստղ մը նոյն պահուն որ կը մեռներ...

ԱՂՕԹՔ ԼԷՅՁԷՆԻ ԱՆՏԱՌԻՆ ՄԷՋ

Ծառերուն մութ այս տիկն բոցը ոսկիով
 Ջմրուխտին մեջ կ'այրի ծաւալ դողդողագին.
 Եւ ջուրին մեջ իր վիտակները կը ծաղկին
 Ոստեղծն վար նայող կապոյտը հիւսելով:

Անկասելի շարժումը լուռ խօ՛ղ իր թռիչքին
 Լուսեղ աւիւնը համօրէն տարափելով՝
 Բուրժաններու կը փոխէ հիւր շափաւներով
 Այս ծաղիկներն այրող հրապա՛րս իրենց հոգին:

Ու կանչող ձայն մը հեռուէն, քա՛ղցր կարօս,
 Անտես աղբիւրն՝ արահետի մը դարձին մօտ՝
 Ի՛նչ կախարդանքն հին աստուածի մը կ'երագէ...

Խորունկ անտառ սիրտի պէս է տրտմաբով,
 Գինո՛վ բոյրէ, գինո՛վ ձայնէ, գինո՛վ լոյսէ.
 Տիւիկն այս բոցը չի՛ մարիւր այնքան շուտով...

★ ★ ★

Տ Ր Տ Ո Ւ Մ Ե Ր Գ

Գործ ծաղիկն այս որուն քերքերը ծածկեր են
 Երկինքն այգուն, լոյսն է մեղմիկ՝ աշունով քաջ.
 Եթէ միայն ըզգայի ձեռքը միացած
 Տօգոյն ձեռքիս, ի՛նչ խեղճութիւն կ'ըլլար նորէն:

Աչքերուդ մեջ ու մարմինիդ որուն ձուլում
 Է գործ ծաղիկը ոսկեգոծ իր համբոյրէն,
 Պիտի դառնա՛ր ինծի Յոյսին համբաններէն
 Կեանքի եղնիկը որք արեւն իր զարնւած...

Եթէ միայն աչքերուդ բոցն ըլլար վրնիս,
 Եւ առաջին կախարդանքով հնչէր ձայնիդ
 Բիւրեղն այնքան խորունկ, ի՛նչ թեւ պիտի առնէր

Սերն որ լընին մէջ հոգիիս՝ մո՛ւր հայելի՛
 Հրապարս երբեմն ձիւնաբոյլ կարապ մըն էր,
 Ու եղնիկին պէս վիտաւոր՝ ա՛լ կը մեռնի...:

ԱՐՄԷՆ ԵՐԿԱԹ